

Sygn. akt: I C 666/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2024 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Małgorzata Gałuszka
Protokolant:	sekretarz sądowy Monika Wróbel

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2024 r. w Krośnie

na rozprawie

sprawy powództwa **R. L. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w K.**

przeciwko **(...) S.A.**

o zapłatę

I. **zasądza** od strony pozwanej (...) S.A. na rzecz powoda R. L. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w K. **kwotę 7 977,30 zł** (słownie: siedem tysięcy dziewięćset siedemdziesiąt siedem złotych 30/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 czerwca 2023 r. do dnia zapłaty;

II. **zasądza** od strony pozwanej (...) S.A. na rzecz powoda R. L. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w K. kwotę 2 317,00 zł (słownie: dwa tysiące trzysta siedemnaście złotych) tytułem kosztów postępowania z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sędzia:

Sygn. akt I C 666/23

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie z 31 stycznia 2024 r.

Powód R. L. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) SA z siedzibą w W. kwoty 7.977,30 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 16 czerwca 2023 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty, według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje żądanie powód wskazał, że w dniu 13 maja 2022 r. w miejscowości R. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został samochód marki R. (...) o nr rej. (...) należący do poszkodowanego E. N.. Sprawca kolizji drogowej zawarł umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych z pozwanym towarzystwem. Przedmiotowa szkoda została zgłoszona pozwanemu towarzystwu i zarejestrowana pod numerem (...). Poszkodowany udzielił powodowi pełnomocnictwa do reprezentowania go w postępowaniu likwidacyjnym. Na zlecenie poszkodowanego uszkodzony pojazd został odholowany przez powoda na prowadzony przez niego parking

strzeżony. Następnie w tym samym dniu poszkodowany wynajął u powoda pojazd zastępczy marki N. (...) nr rej. (...), z którego korzystał do dnia 11.06.2022 r. W pojeździe została stwierdzona szkoda całkowita.

Powód przyznał, że jako pełnomocnik poszkodowanej powziął informację o możliwości wynajęcia samochodu zastępczego za pośrednictwem pozwanego, w tym o akceptowanych stawkach. Powód wystąpił o zorganizowanie najmu, podał dane do organizacji samochodu zastępczego – prośba ta została przekazana w wiadomości mailowej z dnia 27.05.2022 r., lecz pozostała bez odpowiedzi.

Powód w dniu 06 czerwca 2023 r. wystawił fakturę VAT nr F 0008/06/2023 za wykonane na rzecz poszkodowanego usługi bezpośrednio związane ze zdarzeniem powodującym szkodę, faktura opiewała na kwotę 10.762,50 zł. Ubezpieczyciel w decyzjach z dnia 15.06.2023 r. częściowo uznał roszczenie do kwoty 2.785,20 zł. Wszystkie usługi wykonane przez powoda na rzecz poszkodowanego pozostają w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem powodującym szkodę, za które odpowiada ubezpieczyciel. Ponadto wobec spornych stawek za usługi przyjąć należy, że są to stawki rynkowe.

Na podstawie umowy z dnia 06 czerwca 2023 r. powód nabył wierzytelność przysługującą poszkodowanemu względem pozwanego objętą w/w fakturą, z zawarcia umowy cesji powód wywodzi swoją legitymację procesową. Mając na względzie częściowy brak wypłaty dochodzonego roszczenia powód dochodzi jak w petitum, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od następnego po wydaniu przez ubezpieczyciela decyzji w przedmiocie zgłoszonych roszczeń.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy w Krośnie w postępowaniu upominawczym w dniu 01 sierpnia 2023 r. sygn. akt I Nc 776/23 uwzględniającym żądanie pozwu w całości, strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych (k. 57-62).

W uzasadnieniu strona pozwana przyznała, że na mocy decyzji z dnia 15.06.2023 r. wypłacono powodowi kwotę 1.992,60 zł tytułem najmu samochodu zastępczego. Pozwany zakwestionował stawkę za najem samochodu zastępczego. Wskazał, że pozwany w toku postępowania likwidacyjnego, już na etapie zgłaszania szkody, przekazał działającemu w imieniu poszkodowanego informację o możliwości bezpłatnej pomocy w zorganizowaniu najmu pojazdu zastępczego, a także o zasadach najmu pojazdu zastępczego. Pozwany nie tylko zaakcentował możliwość najmu pojazdu zastępczego już podczas zgłaszania szkody, lecz także informację tę wyraźnie rozwinął, przedstawiając szczegółowe warunki najmu pojazdu zastępczego. Pozwany wskazuje akceptowane przez niego stawki netto za dobę wynajmu i tak w przypadku najmu pojazdu zastępczego przez okres powyżej 7 dni, klasy odpowiadającej samochodowi uszkodzonemu, pozwany akceptuje stawkę 90 zł netto. Powodowi przekazano informację, pod jakim adresem internetowym i pod jakim numerem telefonu znaleźć może wszelkie interesujące go informacje na temat warunków najmu samochodu zastępczego oraz innych kwestii związanych z tokiem postępowania likwidacyjnego, a gdzie zamieszczone były informacje na temat możliwości najmu pojazdu zastępczego oraz jego warunków i zasad. Pozwany wskazał, że jeżeli ubezpieczyciel proponuje poszkodowanemu skorzystanie z pojazdu zastępczego zapewniając pełne pokrycie kosztów jego udostępnienia, a mimo to poszkodowany decyduje się na poniesienie wyższych kosztów najmu innego pojazdu, koszty te w zakresie nadwyżki będą podlegały indemnizacji tylko wtedy, gdy wykaże szczególne racje, przemawiające za uznaniem ich za „celowe i ekonomicznie uzasadnione” (uchwała SN z 24.08.2017 r. sygn. akt III CZP 20/17). Nie jest wiadomym, dlaczego poszkodowany zdecydował się odrzucić ofertę opłacalną pod względem ekonomicznym.

Pozwany negocjując stawkę powoda wskazał na opinię biegłego mgr inż. G. S. z dnia 20 maja 2023 r. sporządzoną na potrzeby analogicznej sprawy, z której to opinii wynika, że stawka najmu obowiązująca w przedsiębiorstwie powoda jest zawyżona. Za zasadny okres najmu uznano 18 dni (oczekiwanie na oględziny – 6 dni, oczekiwanie na wysyłkę rozliczenia – 12 dni – do 03.06.2022 r.).

Pozwany zakwestionował także wysokość i zasadność stawek stosowanych przez powoda w zakresie holowania pojazdu uszkodzonego. Na skutek kolizji z dnia 13.05.2022 r. pozwany wypłacił powodowi kwotę 270,60 zł tytułem holowania. Wyższą kwotę ubezpieczyciel uznał za nieuzasadnione koszty powołując się na opinię biegłego G. S. (2)

w sprawie V Gc 175/20. Pozwany zakwestionował także okres oraz stawkę stosowaną przy parkowaniu pojazdu uszkodzonego na parkingu powoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 maja 2022 r. w miejscowości R. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której został uszkodzony samochód marki R. (...) nr rej. (...) należący do poszkodowanego E. N.. Sprawca kolizji drogowej zawarł umowę ubezpieczenia z pozwanym towarzystwem ubezpieczeń.

Powód prowadzi działalność gospodarczą w zakresie m.in. wynajmu i dzierżawy samochodów osobowych i furgonetek. W dniu 13 maja 2022 r. poszkodowany podpisał z powodem umowę najmu samochodu zastępczego, jego uszkodzony pojazd został odholowany lawetą na parking strzeżony strony powodowej. Umowa najmu samochodu zastępczego dotyczyła samochodu N. (...) nr rej. (...). Przedmiotem zawartej umowy była: usługa holowania pojazdu, usługa przechowania pojazdu na parkingu strzeżonym oraz wynajęcie samochodu zastępczego. Zgodnie z cennikiem obowiązującym u powoda, koszt najmu samochodu zastępczego udostępnionego poszkodowanemu wynosił 250 zł netto – 307,50 zł brutto dziennie. W dniu 13 maja 2022 r. poszkodowany podpisał oświadczenie dotyczące przyczyn najęcia samochodu zastępczego. Samochód zastępczy miał być wykorzystywany w celu wykonywania dojazdów do pracy, szkody, sklepów itd. Poszkodowany nie dysponował innym pojazdem przez czas likwidacji szkody przez ubezpieczyciela.

Szkodę zgłoszono stronie pozwanej, która to szkoda została zarejestrowana pod numerem (...). Do kolizji doszło w piątek w godzinach popołudniowych, szkoda została zgłoszona w następnym dniu roboczym – w poniedziałek. Poszkodowany udzielił powodowi pełnomocnictwa do reprezentowania go w postępowaniu likwidacyjnym. Zgłaszając szkodę powód wskazał, że umowa najmu pojazdu zastępczego została już zawarta, podał stawkę najmu obowiązującą w jego przedsiębiorstwie. Strona pozwana została także poinformowana o skorzystaniu przez poszkodowanego z usługi parkingowej. Szkoda została zakwalifikowana przez ubezpieczyciela jako szkoda całkowita. Samochód zastępczy został zwrócony w dniu 11 czerwca 2022 r. (po 29 dniach). Samochód własności poszkodowanego znajdował się na parkingu powoda przez 32 dni. Sprzedaż samochodu (wraku) nastąpiła w dniu 14.06.2022 r. za pośrednictwem ubezpieczyciela.

Przy zgłaszaniu szkody do pełnomocnika poszkodowanego zostały przesłane zasady wynajmu pojazdu zastępczego. Była to informacja wysyłana standardowo do wszystkich poszkodowanych w kolizjach drogowych. Udostępniony został nr infolinii. Ubezpieczyciel wskazywał, że w przypadku samodzielnego zorganizowania najmu udokumentowane koszty mogą zostać uznane w takiej wysokości, w jakiej (...) poniosłoby je, gdyby najem był organizowany przy pomocy (...). W zasadach tych ubezpieczyciel podawał stawki najmu przez siebie akceptowane odnośnie samochodów różnej klasy. Pismo to nadeszło pocztą po upływie około 2 tygodni od zgłoszenia szkody. W dniu 27 maja 2022 r. pracownik powoda wystąpił do ubezpieczyciela wiadomością e – mail zawierającą dane do organizacji samochodu zastępczego – (...)-(...) K., ul. (...), tel. (...), poniedziałek piątek 9-17. Na powyższą wiadomość ubezpieczyciel nie odpowiedział. W dniu 01.06.2022 r. poszkodowany podpisał oświadczenie dotyczące przyczyn najęcia samochodu w firmie powoda – podał, że ubezpieczyciel nie zorganizował samochodu zastępczego.

W dniu 06 czerwca 2022 r. została przez powoda wystawiona faktura VAT nr F 0008/06/2023 na kwotę 10.762,50 zł. Faktura obejmowała: holowanie samochodu osobowego powyżej 1700 kg (...) R. (...) nr rej. (...) K. ryczałt parking strzeżony nr szkody (...) – 700 zł netto – 861 zł brutto, usługa parkingowa przez 32 dni za stawkę dobową 25 zł netto, razem 800 zł netto – 984,50 zł brutto, wynajem samochodu zastępczego przez okres 29 dni za stawkę dzienną 250 zł netto – łącznie 7.250 zł netto – 8.917,50 zł brutto.

W dniu 06 czerwca 2022 r. pomiędzy stroną powodową a poszkodowanym E. N. została zawarta umowa o przelew wierzytelności, na mocy której powód nabył wierzytelność obejmującą prawo do żądania zwrotu kosztów z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego, holowania oraz przechowywania pojazdu na parkingu strzeżonym, w związku ze szkodą komunikacyjną o numerze (...) z dnia 13 maja 2022 r. w kwocie 10.762,50 zł. Powód wraz z w/w wierzytelnością nabył także wszelkie związane z nią prawa, w tym roszczenie o zaległe odsetki. W tym samym dniu do pozwanego towarzystwa ubezpieczeń zostało wystosowane pismo zawiadamiające o przelewie wierzytelności z tytułu roszczeń

o zwrot kosztów usługi holowania pojazdu uszkodzonego, usługi przechowywania pojazdu na parkingu strzeżonym, wynajęcia samochodu zastępczego – na łączną kwotę 10.762,50 zł. zł wraz z należnościami ubocznymi. Poszkodowany informował wskazanym pismem ubezpieczyciela, że zapłata za w/w zobowiązania powinna nastąpić na rzecz powoda.

Strona pozwana po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wydała decyzję w dniu 15 czerwca 2022 r. Nie kwestionując zasady odpowiedzialności zaakceptowała roszczenie powoda w części, tj. do kwoty 1.992,06 zł. Ubezpieczyciel przyznał taką kwotę z tytułu najmu, akceptując okres najmu przez 18 dni wskazując, że czas przed zgłoszeniem szkody zostanie zaakceptowany po przesłaniu wyjaśnień, z czego on wynika. Uznano 6 dni – oczekiwanie na oględziny (od 16.05 do 22.05) oraz 12 dni – oczekiwanie na wysyłkę rozliczenia (od 22.05 do 03.06). Stawka najmu została zweryfikowana do 90 zł netto, gdyż za taką stawkę (...) proponowało zorganizowanie wynajmu pojazdu. Koszty parkingu zostały uznane do kwoty 522 zł, a holowania do 270,60 zł brutto. Odnośnie parkingu strona pozwana wskazała, że kwota 220 zł netto dotyczy holowania na dystansie do 30 km, zawiera kompletny zakres usługi – m.in. załadunek, rozładunek, dojazd, powrót oraz inne niezbędne czynności. Ubezpieczyciel wskazał, że ceny te są stosowane przez podmioty, które świadczą tego typu usługi na lokalnym rynku. Okres parkingu został zweryfikowany do 18 dni, ponieważ jest to czas niezbędny do naprawy uszkodzonego pojazdu lub jego sprzedaży. Za dzień parkowania została przyjęta stawka 29 zł brutto. Ta kwota jest odzwierciedleniem stawek za parkowanie, które pobierają podmioty świadczące tego typu usługi na lokalnym rynku.

Dowód: dokumentacja dołączona do pozwu, zeznania świadka J. L. – k. 78, zeznania świadka E. N. – k. 78-79, akta tut. Sądu sygn. V GC 175/20/

Sąd uznał za wiarygodne przedstawione przez powoda i pozwanego dokumenty i kopie dokumentów, uznając je za dowody z innych dokumentów. Żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności czy rzetelności.

Sąd uznaje za wiarygodne zeznania świadka E. N., gdyż są one spójne, logiczne, wyczerpujące, uzupełniają się wzajemnie oraz z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Z zeznań świadka wynika, że do kolizji doszło w miejscowości R., po tym zdarzeniu jego pojazd nie nadawał się do jazdy, zatem zadzwonił on po lawetę. Nie miał on miejsca do przechowywania pojazdu w swoim miejscu zamieszkania. na czas likwidacji szkody w jego gospodarstwie domowym nie było innego wolnego pojazdu. Wskazał, że korzystał z samochodu zastępczego do czasu zakupu nowego pojazdu.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka J. L.. Zeznania świadka znajdują odzwierciedlenie w przedłożonych przez stronę powodową dokumentach. Świadek zeznał w szczególności na okoliczności związane z procesem likwidacji szkody, w związku ze zdarzeniem z dnia 13 maja 2022 r. Świadek zeznał, że usługa parkingowa była świadczona do momentu odbioru wraku przez nabywcę wskazanego przez stronę pozwaną. najem trwał do czasu zakupu nowego pojazdu przez poszkodowanego. Propozycja najmu ze strony ubezpieczyciela przyszła około 2 tygodnie po zgłoszeniu szkody.

Sąd zważył, co następuje:

Legitymacja powoda do wystąpienia z powództwem w niniejszej sprawie wynika z umowy cesji zawartej w dniu 06 czerwca 2022 r. Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Powód nabył roszczenie w drodze umowy cesji. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 marca 2020 r. sygn. akt III CZP 63/19 wskazał, że zaciągnięcie przez poszkodowanego zobowiązania do zapłaty czynszu najmu pojazdu zastępczego stanowi szkodę w rozumieniu art. 361 § 2 kc. pozostającą w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym. Strona pozwana nie kwestionowała legitymacji powoda do dochodzenia roszczeń wynikających ze zdarzenia z dnia 13 maja 2022 r.

Na wstępie należy zaznaczyć, że w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r. (III CZP 5/11, Lex nr 1011468) wprost stwierdzono, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie

pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego.

Jak podkreślono w cyt. uchwale, na ubezpieczycielu ciąży obowiązek zwrotu jedynie wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnych proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Zakres obowiązku odszkodowawczego obejmuje co do zasady poniesione koszty najmu pojazdu zastępczego tego samego typu co uszkodzony, za czas niezbędny do naprawy albo zakupu nowego pojazdu.

Rozwijając tę myśl, tj. dotyczącą wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, Sąd w uzasadnieniu wyjaśnił, że nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być kompensowane, istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2, art. 362 i 826 § 1 k.c.). W związku z tym zaznaczył też, że na dłużniku ciąży obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, "niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika". Podkreślił wreszcie, że nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji - gwarancyjnej ubezpieczyciela, gdyż mogłoby to prowadzić do wzrostu składek ubezpieczeniowych.

Z tezy i uzasadnienia uchwały wynika jednoznacznie, że Sąd Najwyższy dostrzegając od początku potrzebę utrzymania ochrony interesów poszkodowanego w rozsądnych granicach. Kierując się sformułowanymi tam wskazówkami, należy stwierdzić, że nie mogą być uznane za celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki, które nie są konieczne do wyeliminowania negatywnego następstwa majątkowego w postaci utraty możliwości korzystania z uszkodzonego (zniszczonego) pojazdu, gdyż następstwo to może być wyeliminowane - bez uszczerbku dla godnych ochrony interesów poszkodowanego - w inny, mniej uciążliwy dla dłużnika sposób.

Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń w okolicznościach niniejszej sprawy była niesporna. Strona pozwana po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego uznała swoją odpowiedzialność co do zasady i wypłaciła powodowi (uprawnionemu do otrzymania odszkodowania na mocy umowy cesji z dnia 06 czerwca 2022 r.) z tego tytułu kwotę 1.992,60 zł brutto za (częściowo) najem samochodu zastępczego, kwotę 522 zł za wyświadczoną usługę parkingową oraz 270,60 zł za holowanie. Powód w niniejszym postępowaniu dochodzi zatem odszkodowania uzupełniającego.

Sąd zasądził całość kwoty dochodzonej z tytułu wyświadczonej przez powoda usługi parkingowej, czyli kwotę 590,40 zł brutto. Poszkodowany E. N. zeznał, że nie miał miejsca na swojej posesji na przechowywanie kolejnego pojazdu. Jeżeli chodzi o stawkę – pozwany nie udowodnił, że stawka została zawyżona (art. 6 kc). Nie wykazał twierdzenia zawartego w decyzji z dnia 15 czerwca 2022 r. ani w sprzeciwie od nakazu zapłaty, że stawka, po której przyznał odszkodowanie, tj. 29 zł brutto obowiązuje na rynku lokalnym właściwym dla poszkodowanego. Jeżeli chodzi natomiast o okres świadczenia tej usługi przez powoda – pozwany zastosował do parkingu okres najmu, nie odnosząc się do stanu faktycznego sprawy. Powód wskazywał, że samochód poszkodowanego znajdował się na jego parkingu do czasu jego odbioru przez podmiot, który zakupił pojazd za pośrednictwem aukcji ubezpieczyciela (powód jako dowód przedłożył umowę kupna wraku). Pozwany nie wykazał zatem, że okres parkowania w okolicznościach niniejszej sprawy został nadmiernie wydłużony.

Sąd zasądził także całość kwoty z tytułu wyświadczonej usługi holowania, czyli 462 zł brutto. Stawka za holowanie została przez pozwanego zweryfikowana do stawki jego zdaniem rynkowej. Jako dowód na tę okoliczność ubezpieczyciel wskazał opinię biegłego w sprawie VGc 175/20. Opinia dotyczy stawek holowania na lokalnym rynku w 2018 r. Wypadek w niniejszej sprawie miał miejsce w 2022 r., zatem odniesienie do tej opinii jest niemiarodajne, upłynął okres 4 lat, stawki mogły ulec zmianie, mogły się pojawić nowe podmioty na rynku. Zatem pozwany nie wykazał zawyżenia stawki przez stronę powodową (art. 6 kc).

Sąd zasądził także całość kwoty dochodzonej pozwem z tytułu najmu samochodu zastępczego, tj. kwotę 6.924,90 zł. Strona pozwana zakwestionowała wysokość stawki dobowej najmu, jak i okres najmu. Ubezpieczyciel przyjął

za zasadny okres najmu przez 18 dni (modelowo) uznając, że powód zwlekał ze zgłoszeniem szkody, przyjął 6 dni oczekiwania na oględziny i 12 dni oczekiwania na wysyłkę rozliczenia. Zdaniem Sądu nie został wydłużony okres najmu w jego początkowym okresie z powodu zwłoki w zgłoszeniu szkody; kolizja miała miejsce w piątek w godzinach popołudniowych, więc szkoda została zgłoszona w pierwszym następującym po tym zdarzeniu dniu roboczym. Jak słusznie wskazał powód, w przypadku szkody całkowitej uzasadniony okres najmu trwa do dnia wypłaty odszkodowania poszkodowanemu plus okres 7 dni na zagospodarowanie wraku/zakup nowego pojazdu. Najem trwał do 11 czerwca 2022 r. Z dnia 01.06.2022 r. pochodzi decyzja ubezpieczyciela o przyznaniu poszkodowanemu odszkodowania za wrak, nie jest wiadomym, kiedy poszkodowany otrzymał pieniądze. W dniu 05.06.2022 r. poszkodowany zakupił nowy pojazd, który znalazł się w Polsce 10.06.2022 r., a w dniu 11.06.2022 r. samochód zastępczy został zwrócony. Ubezpieczyciel do tej sekwencji zdarzeń się nie odniósł, a Sąd w ustalonych okolicznościach sprawy nie miał podstaw do przyjęcia, że okres najmu został nadmiernie i niezasadnie wydłużony.

Co do stawki, ubezpieczyciel wskazał, że proponował najem poszkodowanemu przy zgłaszaniu szkody. Szkoda została zgłoszona w dniu 16.05.2022 r., powód jako pełnomocnik poszkodowanego poinformował ubezpieczyciela, że samochód zastępczy jest już wynajęty. Pismo pozwanego zawierające ogólną informację o możliwości zorganizowania najmu oraz o akceptowanych stawkach pochodzi z 19.05.2022 r. (minęły 3 dni, a ubezpieczyciel zarzuca poszkodowanemu opieszałość w zgłoszeniu szkody) – nie jest wiadomym, kiedy ta informacja dotarła do powoda/poszkodowanego, ubezpieczyciel wysłał pisma pocztą ekonomiczną. Powód twierdzi, że pismo dotarło po 2 tygodniach, na co odpowiedział wiadomością mailową z dnia 27 maja 2022 r. – w załączniku znajduje się prośba o zorganizowanie najmu. Ta wiadomość pozostała jednak bez odpowiedzi ze strony ubezpieczyciela. Nie można zatem powodowi zarzucić braku współpracy jeżeli chodzi o likwidację szkody. Strona pozwana nie wykazała, aby pismo to zostało dostarczone wcześniej, w inny sposób.

Jeżeli chodzi o opinię biegłego sporządzoną w maju 2023 r. do innej sprawy, a z której to opinii miało wynikać zawyżenie stawki przez powoda to należy stwierdzić, że stawka obowiązująca w firmie powoda nie odbiega rażąco od stawek rynkowych, średnia stawka wynosi 202 zł, do porównania została przyjęta stawka 220 zł, stawka powoda o 250 zł.

Sąd zasądził zatem na rzecz powoda całość kwoty dochodzonej pozwem (pkt I wyroku). Odsetki Sąd zasądził zgodnie z żądaniem pozwu, tj. od dnia następnego po wydaniu przez ubezpieczyciela decyzji w przedmiotowej sprawie, tj. od dnia 16 czerwca 2022 r. do dnia zapłaty.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Roszczenie o odszkodowanie jest świadczeniem bezterminowym. Zatem, na podstawie art. 455 k.c., powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do spełnienia świadczenia. Reguła ta w sprawach z zakresu ubezpieczeń komunikacyjnych doznaje wyjątku. Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych ubezpieczyciel wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

O kosztach postępowania Sąd orzekł po myśli art. 98 kpc. Powód wygrał proces w całości, strona pozwana winna zwrócić w całości poniesione przez niego koszty procesu, na które składają się opłata od pozwu oraz wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości taryfowej wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa, łącznie 2.317 zł.

Sędzia: